

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

4 Ista probat dimissa semel peccata redire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

C. I. Deinde in libro Psalmarum Augustinus a ait ad Psalms 108.

Si Indas teneret illud, ad quod vocatus est, nullo modo ad eum vel sua praterita, vel parentum iniquitas pertineret. Sed quia non tenuit adoptionem in familia Dei, iniquitatem vetusti generis potius elegit, rectius iniquitas patrum eius in conspectu Domini, ut in eo etiam ipsa se puniretur, & peccatum matris eius non deleretur. Item Rabanus. ¶ Traddit eum tortoribus, &c.] Considerandum est, quod dicitur: [universum debuit] quia non solum peccata, que post baptismum homo egit, reputantur ei ad poenam, verum etiam peccata originalia, que in baptismo ei dimissa sunt.

C. II. Item Gregorius lib. 4. dialog. 6. 19.

Constat e ex dictis Evangelii, quod si hoc, quod in nos delinquitur, ex corde non dimittimus, & illud rursus exigitur, quod nobis jam per penitentiam dimissum fuisse gaudebamus.

C. III. Item Augustinus in homilia 17. de verbis Domini.

Dixit d Dominus, [Dimitte e, & dimituntur tibi] si f ego prior dimisi, dimitte vel poena. Nam si non dimiseris, revocabo te, & quidquid tibi dimiseram, replicabo tibi.

C. IV. Item ibidem.

Qui g divini beneficii oblitus suas vult vindicare injurias, non solum de futuris peccatis veniam non meretur: sed etiam praterita, que jam sibi dimissa credebatur, ad vindictam ei replicantur.

C. V. Item Beda super Lucam, lib. 4. c. 47.

Revertat h in domum meam, unde exivi.] timendus est iste verficulus, non exponendus: ne culpa, quam in nobis extinguit credebamus, per incuriam nos vacantes opprimat.

C. VI. Item ibidem.

Quarencque i enim k post baptismum, five pravitas heretica, seu mundana cupiditas attriperit, mox omnium profertur in ima vitiorum.

C. VII.

Item Augustinus in libro questionum Deuteronomii, quest. 42.

Peccatum, quod ex Adam contrahitur k, temporaliter redditur: quia omnes propter hoc moriuntur, non autem in eternam eis, qui fuerint per gratiam spiritaliter regenerati, in eaque permanserint usque in finem.

2 pars. Enim in verbis, qui hanc sententiam sequuntur, alii dicunt quod peccata relictura dimittuntur secundum iustitiam, sed non secundum presentiam: sicut nomine discipulorum, qui retro abierunt, erant scripta in libro vite propter iustitiam, cui de ferrebant, non secundum presentiam, qui in numero salvandorum eos non habebat. Sic a latere n Dei dicuntur mille casus, & decem milia a dextro eius, quos tamen de una presentia nunquam sine adnumeraverat. Hinc etiam Dominus ait o Moyse: [Si quis peccaverit ante me, delebo eum de libro vite p.] ut secundum iustitiam iudicis ille peccando dicitur deleri, qui secundum

a. Et Prasfer. ibid. b. epist. orig. Sentent. 4. distincti. 22. c. Sentent. ibid. d. Dicit illi Doms. orig. e. Luc. 6. f. Sent. non verba. g. Sentent. ibid. h. Sentent. ibid. i. al. Quercung. k. Sentent. ibid. l. al. trahitur. m. Beatus Ambrosius lib. 9. com. in epist. ad Romanos in illa verba [Iacob dilexi.] & glossa ordm. ibidem [ut ostenderet divitias.] n. Psal. go. o. Exod. 32. p. meo. orig. M m 2

C. XLIX.

Augustinus scribit in libro de penitentia, c. 28.

Quis b autem non habens charitatem, que pertinet ad unitatem spiritus, & vinculum pacis, quo catholica ecclesia congregata connechitur, in aliquo schismate committitur, in Chritum neget, patitur tribulationes, angustias, in finem, sicut e, nuditatem, perfectionem, pericula carceris, vincula, tormenta, gladium, vel flammam, vel hostiam, vel ipsam crucem timore gehennae d, & ignis eterni, nullo modo ista culpanda sunt: imo vero & hec laudanda penitentia est: [Non enim dicere poterimus, melius ei fuisset, ut Chritum negando nihil eorum pateretur, quam peccatis esse confitendo: sed existimandum, fortasse tolerabilius ei futurum iudicium, quam si Chritum negando certis illa vitaret. Vnde & illud, quod ait e Apostolus, [In tradidero corpus meum, ut ardeam, charitatem autem non habero, nihil mihi prodest] nihil prodesse intellegitur ad regnum celorum obtinendum, non ad extremi iudicii terribilius supplicium subeundum. & supra, cap. 3. ¶ Hinc rogetur charitatem dicta sunt: sine qua in nobis non potest esse vera penitentia f: quia in bonis charitas Dei est, quae tolerat omnia.

in pen. Penitentia ergo, ut ex praemis apparet, nulli in peccato peccati non tamen aliquid deneganda est: quia si peccatum ipsum, non alterius criminis penitentiam egerit. Sic illud penitentia debetur, & castere auctoritates sibi consonantes neque non agere penitentiam, qui perseverat in crimine, sicutem videbit sibi iudicium.

¶ Illud autem Ambrosij g: [Penitentia semel usquepata, nec iterum celebrari potest, nisi prius auferat, & usum sequentis amittit.] de his, qui in crimine peccati non vere celebrata fuerit, fructum penitentiae, ut est, fructus, sicutur non procedunt, amittit (quia veniens, quae impetretur penitentiae, contempserit) & usum sequentis auferat, sicut dicitur in scriptura, quod dicitur, apud quas penitentiae fructus non iteratur. De hac eadem penitentia illud etiam Ambrosij, [non est secunda locus penitentiae.]

DISTINCTIO IV.

Quia h vero multorum auctoritatis supra monstratum est penitentiam vere celebrari, & peccata vere dimitti posse, qui aliquando in crimine recidit: quae, an penitentia, alia est, si quis penitentiam diversorum varia est, alia est, si quis penitentiam, alii contra negantibus peccata semel dimissa iterum replicari ad poenam. Quod autem peccata semel dimissa iterum, multorum auctoritatibus probatur: quarum prima est illa Propha: [In i memoriam redeat iniquitas patrum eorum.] secunda illa Evangelij: [Serve h nequam, omne debitum]

a. Sent. ibid. b. Epist. c. abest ab orig. d. al. gemerant. orig. e. 1. Cor. 10. f. penitentia vera lectio. g. Item ad 1. Cor. 10. an. facit, super dist. 30. si quis potest. Hugo in 1. Reg. 1. de Sac. p. 4. c. 4. h. Epist. 1. de Jac. p. 17. c. fin. orig. 4. dist. 22. i. Psal. 108. k. Math. 18.

Dei filios: quia sic appellandi sunt, quos regeneratos pie vivere cernimus. Sed tunc verè sunt, quod appellatur, si manserint in eo, propter quod sic appellatur. Si autem peccaverint non habent, id est, in eo, quod ceperunt esse, non manent, non verè appellantur, quod appellantur, & non sunt. Apud eum enim hoc non fuit, cui notum est, quod futuri sunt, id est, ex bonis malis.

C. IX.
Vnde Apostolus in epistola ad Ephesios, cap. 1.
Benedixit Deus, & pater Domini nostri Iesu Christi, qui benedixit nos in omnibus benedictione spirituum, in caelestibus in Christo Iesu: sicut elegit nos in ipso ante constitutionem mundi, ut efflemus sancti & immaculati in conspectu eius in charitate: qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum, in ipso.

C. IX.
Vnde Apostolus in epistola ad Ephesios, cap. 1.

Benedixit Deus, & pater Domini nostri Iesu Christi, qui benedixit nos in omnibus benedictione spirituum, in caelestibus in Christo Iesu: sicut elegit nos in ipso ante constitutionem mundi, ut efflemus sancti & immaculati in conspectu eius in charitate: qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum, in ipso.

C. X.
Hinc etiam Augustinus ait.

Non est Dominus, qui sunt eius. Ex his nemo fecerit. Nondum apparuit iudicium, sed iam factum est.

C. X.
Hinc etiam Augustinus ait.

Non est Dominus, qui sunt eius. Ex his nemo fecerit. Nondum apparuit iudicium, sed iam factum est.

a Ep. 1. b 2. Timoth. 2. c Ioh. 14.

C. XI.

Hinc autem Augustinus in eisdem a loci explanatione ait.

In domo patris mei mansiones multae sunt. Domus dei, templum Dei, regnum Dei, regnum coelorum, sunt homines iusti: in quibus sunt multae differentiae inter se, & haec sunt mansiones ipsius domus. Haec autem iam paratae sunt in praedestinatione, sicut ait c. Apostolus, [qui elegit nos ante mundi constitutionem] praedestinando, parando autem in operatione. Vnde [quos praedestinavit, hos & vocavit.] & iustificavit, & magnificavit. Ex secundum hoc dicitur e. [fecit Deus, quae futurae sunt.] id est, quae facturus est. [& infra.] Si quo minus confirmat esse: quia si non essent, dixisset. Ibo & parabo, id est, praedestinato. Sed quia iam ibi sunt, non est opus aliqua parare. Quia vero nondum sunt in operatione, addit: [& si habero, & paravero.] Abiens, sed non relinquens, parat: quia subtrahit se, & late: urit fides, quae non est de re visa: & inde est meritum fidei. [Ex hac vivit iustus, & mundatur ei cor, dum peregrinatur, & in ea desideratur, quod nondum habetur. Et haec est preparatio mansionis: quia sic paratos sibi, & senobis, ut maneat in nobis, & nos in eo, quantum quilibet erit particeps eius plus, vel minus pro diveritate meritum. Et haec multitudo mansionum est.]

C. XI.
Sententia quaedam huius capituli est in tract. 63. in Iohannem 2 sed ipsa verba sunt in glossa ordinaria ad cap. 14. Iohannis, & ex ea sunt nonnulla emendata.

C. XI.
Mansionum est. Sequatur. Item, quasi hic citaretur alter locus beati Augustini, aut glossa. Absit autem a plerisque manuscriptis. Nam quae sequuntur, videntur esse Gratiani.

Secundam iustitiam delectat, qui gratia subtrahit, ea operari permittit, quibus aeterna damnationem meretur. Hinc Evangelista loquens ex persona Christi ait: [detrahatur de libro vocacionum.] hoc est, subtrahatur ex gratia, quae subtrahit, si in praesentem vitam, deinde in aeternam damnationem precipitatur. [Et cum iusti non scribantur,] id est, non apponatur eis gratia, quae sine digna aeterna salute. Si itaque peccata secundam praesentiam remittuntur, cum ab aeterno gratia preparatur, quae vocatur iustificatio, iustificatio tandem aeternaliter glorificatur. Secundam iustitiam vero peccata remittuntur, cum vel baptismi plena fide accipitur, vel penitentia toto corde celebratur: quae remissio est ipsa secundam praesentiam non inconvenienter fieri dicitur. Venim ex praemissa auctoritate Apostoli datur intelligi, duas sine praedestinatione: una, quae quisque praedestinat hic ad iustitiam & remissionem peccatorum percipiendam: altera, quae aliqui praedestinantur ad vitam aeternam in futuro obtinendam. Harum effectus sunt praesens iustificatio & futura glorificatio: quae omnia in praemissa auctoritate convenienter distinguuntur. Prima enim praedestinato, quae praedestinat ad praesentem iustitiam, designatur, cum dicitur, [sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, &c.] cuius effectus infra supponitur, [in qua gratificavit nos in dilecto filio suo, &c.] Secunda praedestinato ibi ostenditur [qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum, &c.] Eius effectus praemittitur, dum dicitur, [qui benedixit nos in omni benedictione, &c.] Haec praedestinationes, & earum effectus ita se habent, ut prima, & eius effectus natura procedant, & lege consequendi inferantur. Sed enim aliqui praedestinati est ad vitam, consequenter inferantur, ergo praedestinati est ad iustitiam: & si consequitur vitam aeternam, ergo consecutus est iustitiam: sed non conversitur. Vnde multi periticipes sunt prima praedestinationis, & eius effectus, ad quae secundo,

a Tract. 63. in Ioh. c. 14. & ibi gloss. ordinaria. b Epist. 1. c Rom. 2. d al. paranda sunt in. e Epist. 41. & 44. Gloss. 1. f Psal. 66.

vel effectus minimi pertinere probantur. Intra hanc distinctionem intelligenda est auctoritas illa Iohannis a: [Excitantur ex nobis: sed non erant ex nobis. Nam si fuissent ex nobis, mansissent usque nobiscum.] [Ex nobis, inquit, excitantur] id est, a nostra societate recesserunt, quia prima præordinationis, & eius effectus nobiscum participare erant: [sed non erant ex nobis] id est, secunda præordinationis, & eius effectus societatem nobiscum non invicent. Quod ex eo videtur potest: quia si fuissent ex nobis, id est, si illius præordinationis nobiscum participes essent, mansissent utique nobiscum, id est, a societate effectus ejus præordinationis, quam nobiscum contraxerant, non recessissent. Si enim ad secundam præordinationem utrumque referretur, non conveniret illud inferretur [mansissent.] Imo capissent utique nobiscum esse. Si vero ad primam, falsus esset propositio, [si fuissent ex nobis, &c.] Multum enim presentium justitia & sanctitatis participes sunt, qui tamen in ea non perseverant. Vide Dominus ait in Evangelio b: [Non qui caperit, sed qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.]

C. XII

Hanc societatem si quis solo nomine, & professione, non autem veri veritate à damnandis dicat contrahi, episcopalem auctoritatem testimonio convincitur. De hiis enim, qui prima, non secunda præordinationis sunt participes, ait: c. [Nec nos movet, quod filii sui quibusdam Deum non duxerunt perseverantiam. Absque enim, ut ita esset, si de illis prædestinati essent.] & cetera, que in eadem auctoritate supra continentur. Oves namque, de quibus Evangelio Dominus ait: [Et dicit alias oves habeo, que non sunt ex hoc ovili.] & filii, de quibus Iohannes c ait: [ut filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in unam] ita presentiam erant oves, & filii, ut qualitate presentium, non specie i tantum, sed etiam ante Dei oculos essent filii ire & perditionis æternæ. Vide Apostolus f non ait, videbamur esse, sed [eramur, inquit, & nos natura filii iræ.] Nec ait, reputabamini ab hominibus, sed [g. fuisse aliquando tenebra, nunc autem lux in Domino.] De se quoque scribens ad Timotheum, non ait: h. videbar, sed [sui persecutor, & blasphemus, & contumeliosus: nunc autem sum misericordiam consecutus.] Oves quoque, qui in Christo renascuntur, & qui eius sanguine à diabolo redempti, prius ex Adam peccatore nascuntur, & diabolo servituti subiacent. Sicut ergo illi, quæritur sit futuri filii Dei, tamen prius sunt filii diaboli: sic hi, de quibus sermo habetur, quæritur recedendo à justitia sit futuri filii perditionis æternæ, cum tamen prius & fideliter vivunt, veri sunt filii Dei, & iusti, & æternæ beatitudinis digni. Vide auctoritas non ait: i. eum viderentur pius & fideliter vivere, sed [cuiuspiam & fideliter vivere.] Nec recitavit à bono in malum commutarentur, qui nunquam veraciter boni fuerunt. Dominus quoque non ait per Ezechielem k: si averterit se iustus à justitia sua, quam videbatur habere, sed [sua] felices, quam veraciter habet. Quod autem in eadem l. auctoritate sequitur: [Non erant in numero filiorum, quando erant in professione filiorum] ita intelligendum est. Filii Dei duobus modis appellantur. 2. Dicuntur filii Dei, participatione hereditatis æternæ, sicut Iohannes ait in Evangelio: m. [Quoties crediderunt in eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri.] Et Apostolus in epistola ad Romanos: n. [Expectatio creaturae revelationem filiorum Dei expectat.] & infra. [Ipsa creatura liberabitur à servitute corruptionis in libertatem gloria filiorum Dei.] & infra: [Ipsi intrinsece genuimus, adoptionem filiorum Dei expectantes.] Hinc etiam Augustinus eadem verba, Apostolus exponens, ait: [Mortali 3. naturam creaturae, eorum naturam filiorum forme perfecta.] Hæc ergo modo non sunt filii Dei, nisi participes æternæ beatitudinis. In presentem etiam dicuntur filii tribus modis, vel prædestinatione tan-

tiam (sicut is, de quibus Iohannes ait: a. [ut filios Dei, qui non erant, &c.] vel prædestinatione, & si æternam hereditatem non illi, quibus Dominus ait, b. [filii aditus, mortem prædestinationem.] vel merito fidei, & presentium iustitia, non autem participatione charitatis æternæ: sicut hi, de quibus Dominus ait: c. [linguerint filii ejus legem meam, & in iudicio non erant condemnati.] Hæc ergo, de quibus in presentibus agitur, filii sunt fidei, & presentium iustitia, non sunt autem filii adoptionis æternæ, ergo peccata dimissa sumentur redire, secundum iustitiam, & secundum presentiam ea dimitti. hæc est ut constituta, & salvandis peccata secundum iustitiam ad æternam damnationem impugnantur, non secundum prædestinationem: quia & illi, qui in malum deficientibus, singula replicabatur, nulla impugnantur, usque in finem in bono perseveraverunt, nulla impugnantur, nam [æternam d.]

C. XIII

Vid est, quod dicitur [qui reddis iniquitatem propter filios, ac nepotibus:] Peccatum originis à Patribus trahimus, & nisi per gratiam baptisati sumus, etiam parentum culpam portamus: quæ tamen adhuc cum illis sumus. Reddit iniquitatem parentibus, dum pro culpa parentis ex originali peccato ma pollutur proles. Et rursum non redditur iniquitatem filii, quia cum ab originali culpa per baptismum liberamur, non jam parentum culpam, sed quam ipsi committimus, habemus.

C. XIV

Qui recedit à Christo, & alienus à gratia fit, vitam, quid nisi in perditionem cadit? Sed peccatum id, quod remissum est, recidit: nec in originali peccato damnabitur: qui tamen propter postrema crimina in morte afficitur, quæ ei propter illa, quæ dimissa sunt, debebat.

1. Propter postrema crimina.] Adhuc sunt hæc originali: quibus presentibus, valde illustratur. Eius huius auctoritatis principio contrarie videtur. Non enim aliud est, dimissa peccata redire, vel in originali peccato innovari, quam peccata debent post baptismum remissionem excipere. Auctoritates vero filii contrariæ esse non possunt, nisi ita determinant: peccata dimissa redire dicuntur, quæ post baptismum

a. 1. Ioh. 2. b. Matth. 10. c. al. Augustinus ait, sup. ead. cap. si ex bono. d. Ioh. 10. e. Ioh. 1. f. Ephes. 2. g. Eph. 3. h. 1. Timoth. 1. i. sup. ead. si ex bono. k. Ezech. 18. l. sup. si ex bono. m. Ioh. 1. n. Rom. 8.

a. Ioh. 11. b. Ioh. 15. c. Psal. 118. d. ab eis scriptis descript. e. in filii, f. in filii.

per acceptat remissionem peccatorum ad votum redierit, tanto gratius punietur, quanto magis benignitate Dei abusus, singulorum correctione acceperit egressus exitur.

Claverit a se iustus a iustitia sua, & fecerit iniquitatem secundum omnes admonitiones, quas operari solent iniqui, nunquid vivet? omnes iustitias, quas fecerat, non recordabuntur: in peccato suo morietur, non erunt in memoria iustitiae eius, quas fecit.

C. XVI. Item Gregorius b in explanatione ejusdem loci.

Hic nobis maxime considerandum est, quia cum malis operibus, sine causa ad memoriam bona non habent revocantur, quoniam in perpetratione malorum nulla debet esse fiducia bonorum praeteriorum.

C. XVII. Item in homil. 4. ad c. 1. Ezech.

De perno quippe saculo aliunde exit, quod aliunde committitur. Quia indifferet mentes mercedem, quae ex bono opere acquiritur, non apiciunt, quomodo ex malo opere perdatur.

C. XVIII. Item Petrus in epist. 2. c. 2.

Contingentes iniquitates mundi in cognitione Domini nostri, & Salvatoris Iesu Christi, his rursus iniquitatis sperantur, facta sunt eis posteriora deteriora prioribus. Melius enim erat illis non cognoscere viam iustitiae, quam post agnitionem retrosum converti ab eis, quod illis traditum est sancto mandato.

C. XIX. Paulus quoque scribens ad Hebraeos, cap. 6.

Intermittentes in hoc actionis Christi sermonem, ad perditionem fecerunt, non rursus iacentes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis.

Intermittentes in hoc actionis Christi sermonem, ad perditionem fecerunt, non rursus iacentes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis. Intermittentes in hoc actionis Christi sermonem, ad perditionem fecerunt, non rursus iacentes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis. Intermittentes in hoc actionis Christi sermonem, ad perditionem fecerunt, non rursus iacentes fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis.

C. XX.

Veni, quoniam recesserunt a me: vastabuntur, quia perniciati sunt in me. Et ego redemi eos, & ipsi locuti sunt contra me mendacia: & non clamaverunt ad me in corde suo: sed ululabant in cubilibus suis: super unicum & vinum ruminabant: & recesserunt a me,

a. Item a. diffin. 11. b. Homil. 1. ad c. 3. Ezech. Sent. 4. c. 1. d. sup. diff. 3. de pan. cap. 1. v. m. e. sup. diff. 1. quando sup. diff. 2. non est tam. f. Ezech. 31. g. alit. p. 1. d. 2. 3.

& ego erudi eos, & confortavi brachia eorum, & in me cogitaverunt malitiam: reversi sunt ut essent ab iugo, facti sunt, quasi arcus dolosus: cadent in gladio Principum eorum a furore linguae suae.

7 pars. Antiqua peccata parentum filii improprie sermo dicitur: & propterea Principum eorum in gladio casuros praedicat. Sed per eundem Prophetam a contra Dominus se facere ostendit, dicens.

C. XXI.

NE forte dicant in cordibus suis, omnem malitiam eorum me recordatum: nunc circumdedit eos ad inventiones suas: coram facie mea factus sunt.

C. XXII. Item Hieronymus ad c. 7. Osee.

Cum ita puniantur, ne cogitent, quod pro veteribus peccatis Patrum puniam eos: quia nunc, id est, in praesenti, pro malis suis, quas invenerunt, circumdati sunt poena: & mala eorum, sicut putant, non possunt me latere: sed potius ipse ad inventiones aperta sunt coram facie mea, quae omnia clare videt.

8 Sententia huius capituli est quidem in commentariis B. Hieronymi in c. 7. Osee: sed propria verba sunt in glossa interlinearibus ibidem ad ea verba, ne forte dicant in cordibus.

C. XXIII. Item ibidem.

Haereticus non possunt vetera peccata contra Deum causari, cum antiquis operibus addunt novam impietatem, & suis ligentur peccatis: & cum Deum celare se putant, oculos eius vitare non possunt: quia & vultus Domini super facientes mala.

9 Et hoc etiam capitulum est in glossa ordinaria in eisdem locum ex B. Hieronymo. c.

C. XXIV. Item Gelasius Papa.

Divina clementia dimissa peccata in ultionem ulterius redire non possunt.

Sed hoc auctoritatibus docentur filii ab originali peccato expiati, non ideo puniendi, quia Patres peccaverunt: sed ideo peccata Patrum in eis redire, quia coram eis puniuntur. Sic & bona, quae peccato inveniuntur, non proficiunt ad praemium, quia facta sunt: sed quia per poenitentiam reviviscunt. Tale est & illud Augustini in libro de peccatoribus: [Si Iudas teneret adaptionem, etc.] Sic & Iudas & Gregorius Moralit. intelligitur: [Quid est, quod dicitur reddidit iniquitatem Patrum in filios, etc.] Illa namque parentum iniquitas redditur, quae propterea puniuntur, quia in radice transierunt a virtute peccati. Illi autem non redduntur in quibus merita sua iniquitatem non reviviscunt peccata parentum. Sicut ergo bona, quae peccato moriuntur, per poenitentiam reviviscunt ad praemium: sic & mala, quae per poenitentiam deleverunt, reviviscunt ad supplicium. Vide Prophetam ex persona poenitentis deplorantem, dicens: [Inventum est corruptio facta in matre mea a facie iniquitatis meae, id est, plaga per baptismum sanata. Hinc etiam idem Propheeta, quamvis fide & sacramento circumfessionis ab originali peccato se mundatum cognosceret, tamen adulterio & homicidio, quod commiserat, aliud revivisse intellegens, non sine causa inter caetera ipsi confitetur, & dicit: [Ecce I enim in iniquitatibus conceptus sum, etc.]

DISTINCTIO V.

1 N poenitentia autem, quae peccatorem considerat oportet, Augustinus in libro de poenitentia g. docet, dicens.

a. Ibid. b. Pal. 23. c. Sup. 23. quest. 4. si illic. d. Sup. ead. si Iudas. e. Sup. ead. quid est. f. Pal. 11. g. De terra & falsa poenitentia, cap. 14. & 15. inter opera Augustini. Sententia 4. diffin. 16.

